

KONSERT

STOR STEMNING MED VAMP I KULTURHUSET

Hva synes du om konserten?

KARI CAMILLA BJØRNDAL, OPPDAL:

– Dette var veldig bra. Vi sang «Tir na noir» da jeg gikk på folkehøgskole i Lofoten, så den sangen er litt spesiell for meg. Det var bra de spilte den til slutt. Jeg synes også de hadde en stilig sammensetning av ulike låter, noe som ga ulike stemninger. Og avslutninga var veldig bra. Sjømanns-chanty, er det ikke det det heter?

JOHN KENNETH SIGVARTSEN, OPPDAL:

– Jeg blir nesten satt helt ut av fløytespillet. Når du lukker øynene, er det som om du drar til et helt annet sted. Det er noe litt «uriktig» over musikken til Vamp. Dette var veldig bra.

BENTE HOKSENG; OPPDAL:

– Jeg har ikke hørt så veldig mye på Vamp tidligere, men dette var veldig bra. Musikken deres er veldig mangfoldig. De utstråler mye glede fra scenen; dette var en kjempefin konsert.

GODE: Øyvind Staveland og Paul Hansen i Vamp, som spilte for 400 i kulturhuset lørdag.

FOTO: MARIELL TVERRÅ LØKÅS

Fremdeles futt i fela

Knapt noe norsk band har så mange reisedøgn som Vamp. Over så mange år.

OPPDAL: Da er det også fascinerende - og imponerende - å se og høre hvor godt de holder seg.

Vamp er sannsynligvis det norske bandet som har nådd ut til hjerterota til flest nordmenn gjennom de årene de har holdt på. Kombinasjonen norsk vise-sang i popstøpning, influert av irsk folkemusikk, servert i rocka innpakning og ikke minst statusen som et av landets heftigste liveband, når så til de grader ut til publikum. Uansett hvor lite du sier du har hørt på Vamp, så har du alltid hørt noen av låtene. Og en konsert er alltid en opplevelse.

Bandet har vært gjennom en del utskiftninger gjennom årene. Odin Staveland er relativt fersk i denne sammenheng; men sønnen til Øyvind Staveland trakterer tangenter og slagverk med ungdommelig entusiasme - og bidrar ikke minst med flere av sine egne låter gjennom konserten. I tillegg kom vokalist Paul Hansen til før Vamps forrige plate, «St. Mandag», som kom ut i 2008. Etter at Vidar Johnsen ga seg i 2007.

Denne sommeren er bandet igjen ute på en omfattende sommerturné. Og når man ser dem

KONSERT

Vamp i kulturhuset lørdag.

Med: Øyvind Staveland (fele, bratsj, trekkspill, fløyter og vokal), Paul Hansen (vokal, gitar), Carl Øyvind Apeland (bass, kontrabass), Torbjørn Økland (gitarer, trompet, mandolin, bouzouki), Odin Staveland (tangenter, slagverk, perk, vokal og kor) og Tore Jamne (trommer, perkusjon).

Publikum: 400

på scenen i kulturhuset er det ingen grunn til å tvile: Dette gjør de av kjærlighet til musikken. Vi har sett nok av band med like lang (eller til og med kortere) fartstid som gir langt mindre fra scenen. Men Vamp «holder koken», for å si det enkelt.

Likevel: Når det kommer til repertoaret, kan det virke som bandet har skreddersydd lørdagens konsert under tittelen «kulturhus». Bandet innleder med «Ta meg med», som med ordene

Det gror kje mose på stein som rulle.

Mosen trives best i klamme fred.

Nå rulle me i lag mot ein nye dag.

Ta meg med!

illustrerer litt av det jeg mener Vamp utstråler i dag. Ei nydelig låt med en nydelig tekst, som også setter standarden for resten av konserten. Det blir relativt rolig hele veien ut - med noen få, hederlige unntak.

På «13 humler» får vi høre mer av stemmen til Paul Hansen. Den er mjuk, lett hes og ekstremt følsom, og gjør seg aller best når bandet tar det helt ned. Et annet godt eksempel på akkurat det, er «Kim du nå va?», som dypper langt, langt ned i den blåeste melankoli, med Carl Øyvind Apelands kontrabass som et nydlig følge til Hansens følsomme stemme. Et av konsertens vakreste øyeblikk.

Blant klassikerne finner vi «Ingeborg», som tar oss litt ut av det aller roligste. «Hallo Adjø» er en annen gammel («så gammel at plata kom ut på vinyl!») klassiker, med tekst av Kolbein Falkeid. Ingvar Hovland er en annen forfatter som har bistått bandet gjennom årene. Anekdoten om «Nok ein sang om havet» er fin: Øyvind Staveland forteller at bandet ønsket seg en ny tekst. Bare ikke om havet. Dem fantes det mange nok av fra før. Resultatet ble denne.

Et godt stykke ut i konserten tar jeg meg i å ønske litt mer intensitet og trøkk. Når Torbjørn Økland inviterer til gitarshow med «Lindehålsma'én», i en intens og dyster versjon, er det

vakkert. Men bandet er best når de trækker mest på. I så måte er «Ba» et godt unntak. Når Tore Jamne drar fram stortromma, skjønner vi at det er noe godt på gang.

Til «Men går eg øve engene» inviteres det til fløyte/ trompetduell mellom herrene Staveland og Økland. Før Staveland slipper djevelen ut av fela si for alvor.

Det hadde vært lett å forstå det om Vamp innerst inne begynte å bli litt lei av «Måne mannen». Men låta er forunderlig slitesterk. Og versjonen bandet gjør i kulturhuset lørdag, er halsbrekkende. Stavelands felespill kan beskrives som nær demonisk, på galskapens rand. Men det er tøft som fy. Når da bandet drar fram «Tir n'a Noir» som ekstranummer, kan man vel si at vi fikk det vi kom for.

Likevel: Jeg har sett Vamp flere ganger tidligere, der både tempo og intensitet har ligget et hakk over det vi fikk presentert lørdag. Litt har det nok med settingen å gjøre; det er stor forskjell på kulturhus og utescene på festival. Og mest med hvilke låter bandet velger ut. Etter tyve år og åtte studioalbum har bandet mye gull å plukke fra.

Men som alltid: Vamp leverer. Noe jeg er sikker på at de kommer til å fortsette å gjøre i mange år framover.

Mariell Tverrå Løkås